

Háború Ukrajnában

Testvérvárosunk Beregdéda

■ A község 2100 lakójából hányan hagyták el a települést a háború kitörése óta?

Egressy István: Mintegy 40%.

■ Hányan kaptak behívót katonai szolgálatra? Vannak róluik hírek? Gondolom, fiatalok, családos édesapák is vannak közöttük?

E. I.: Többen kaptak behívókat (32 fő), köztük a legidősebb 57 éves. Ezek közül nagyobb részt Magyarországon, Németországban, Ausztriában, Angliában, Szlovákiában és Csehországban dolgoznak, így a mozgósítás idejében nem tartózkodtak itthon. Akik itthon voltak (vannak), olyan betegségben szenvednek, hogy katonai szolgálatra alkalmatlanok.

(A szerk. megjegyzése: március 21-én telefonon hívtuk Egressy urat, aki arról számolt be, hogy épp elrendelték az ukrán hatóságok az általános mozgósítást, minden 18 és 60 év közötti férfi köteles aznap délig megjelenni a helyi sorozási bizottságok előtt, így neki is jelentkeznie kellett a katonai hatóságnál, a cikk írásakor még nem lehetett tudni, hogy be kell-e vonulnia az ukrán hadseregbe.)

■ Vannak ellátási gondjaik?

E. I.: Pillanatnyilag nincsenek, az adományoknak köszönhetően. Azt hiszem az nem újdonság, hogy főként a háborút viselő országokban hirtelen áremelések lettek.

■ Érkeznek segélyszállítmányok Beregdédára?

E. I.: Igen, érkeznek. Ezek a segélyadományok nagy segítséget nyújtanak a frontvonalból menekült és nálunk menedéket kérők elszállásolásában és ellátásában. Az önkormányzatnak az amúgy is igen hiányos költségvetésébe nem volt betervezve ilyen jellegű kiadás, de a kincstár a fizetésekén kívül semmilyen más pénzügyi mozgást nem tud kezelni. A rendszerük nem működik.

A kárpátaljai Beregdéda elöljárója, Egressy István és Vovcsukné Halavác Anita óvodavezető

Budakeszi testvérvárosa, a mintegy 2100 fős – 85%-ban magyarok lakta – település, Beregdéda ősidők óta lakott település. Közvetlenül az ukrán–magyar határnál fekszik, a túloldalon lévő Beregdaróc településtől csak egy a szögesdrót választja el, 5 km távolságra a járásközpont Beregszásztól. A község a Bereg-vidék egyik legszebben kiépült, legrendezettebb települése. Ki tudja, hogy mire ez a cikk megjelenik a Hírmondó hasábjain, mennyire lesznek még aktuálisak a község elöljárójának, **Egressy Istvánnak** a most következő gondolatai, amelyeket egy 24 órás településvezetői szolgálata közben osztott meg velünk.

■ A budakeszi önkormányzat jelentős pénzügyi támogatást gyűjtött össze városunkban, a helyi egyesületek, iskolák, óvodák, baráti társaságok, lakóhelyi közösségek, családok mentek el a magyar határra, közülük nem egy többször is megjárta az utat a segélyszállítmányokkal. Ha jól tudjuk, egy igen jelentős szállítmányt a Buda környéki polgárőrség (köztük budakesziek is) éppen most – az interjú készítésével egyidőben – visznek ki a beregszászi járásba, átlépve a magyar–ukrán határt. Több budakeszi család Ukrajnából érkezett menekülteket is befogadott.

E. I.: Igen, megkaptuk a polgárőr szövetség adományát. Mindenkinek nagyon szépen köszönjük! Elmondtam a szállítmányt hozóknak, hogy érzéseket (és ízeket) papíron nem tudunk átadni, de jóleső az, hogy gondolnak ránk és igyekeznek segítséget nyújtani.

■ „Hogy bírjátok?” – tette fel a kérdést a közelmúltban önnek telefonon városunk polgármester asszonya, **Győri Ottilia**. Gondolom, hatalmas teher van a vállán...

E. I.: Köszönöm szívélyes érdeklődését. Azt hiszem, nincs időnk azon gondolkodni, hogy bírjuk-e vagy sem. Tennünk kell a dolgunkat. Az emberek bizalmat fektettek belénk és elvárják, hogy helytálljunk minden körülmény között. Igaz, senki nem gondolta, hogy a XX. század világháborúiból nem tanult Európa. Azt hittem, hogy tanulságul szolgált mintegy 300 évre.

Több budakeszi és más anyaországi ismerősöm kérdezte – és felajánlotta a lakhatási lehetőséget –, hogy nem megyünk-e át családostól, legalább míg el nem csendesednek a dolgok. Főként ebben a helyzetben nem tehetem meg. Az öregek, betegek, anyukák gyerekekkel maradtak itthon. Hogy lehet magukra hagyni őket?! Hogyan tudnék később a szemükbe nézni?!

■ Egy ilyen helyzetben nem látja az ember a történések végét. Az, hogy remény, megfordul néha a gondolataiban? Vagy az itt nem fordulhat elő?

E. I.: Mi is azt valljuk, hogy a remény hal meg utoljára. Bízva a Jóistenben, várjuk a közelgő húsvéti ünnepet, melynek alkalmából előre is kívánok Budakeszi lakosainak és a Magyarországon élő minden jóakarató embernek Istentől megáldott húsvéti ünnepet!

Horváth Jenő